

«El greu perill — diu — que el districte de Granollers perdi el seu caràcter nacionalista, ens ha impulsat amb imperiosa contundència del deure a actuar d'una fàisó activa i apostòlica. Sense seguir inspiracions de ningú més que de l'ideal, venim aquí com anirem a tots els indrets del Vallès a teixir la xarxa de la nostra organització.

Cal que l'aligot fatídic que amenaça ensenyorir-se de la comarca sigui eixalat i reconquerir per al nacionalisme la seva antiga puixança amb una plenitud encara més esplendorosa.»

Seguí el senyor Glanadell el seu parlament expressant que si bé l'actuació que avui desenrotlla la Joventut ve a compensar negligències lamentables, bona part de culpa deuen acceptar-la tots els nacionalistes per la manca de zel patriòtic i excessiva confiança en l'esdevenidor.

Explicà a grans trets ço que serà la futura organització política de la Joventut Nacionalista i digué que el seu president ho explicarà en detall.

El doctor Compte s'aixecà a parlar i començà dient que voldria que el resultat de la campanya en terres vallesanes fos tan satisfactòria que els amics de Santa Eulària poguessin enorgullir-se d'haver-la encapçalada.

En uns paragrafs eloqüents féu la gènesi del nacionalisme històric i digué que no han estat únicament els temps del mestre Prat de la Riba al·ludits pel senyor Glanadell els del nacionalisme vallesà i fa a propòsit un bell historial dels seus orígens.

Parlà extensament de l'actuació de la Joventut i posà com a mostra dels nobles entusiasmes i del seny de la mateixa els Jocs Florals celebrats el passat setembre, car sense comptar amb mitjans econòmics, foren uns dels mes brillants i notables de Catalunya.

Féu una exposició del funcionament de les delegacions de la Joventut i afirma que seràn totes establertes dintre un termini molt breu.

Observa que hom deu trobar una anomalia que avui hagin anat a parlar de nacionalisme, puix es té hàbit d'oïr parlar-ne en època electoral únicament. Acaba manifestant que cal fer nacionalisme en tot moment.

Aquest parlament del senyor Compte fou sumament celebrat i aplaudit.

Es procedí seguidament al nomenament del Comité delegat i quedà constituït pels senyors Josep Comas Casademunt i Francesc Margenat, presidit per En Lluís Barbany.

Els nacionalistes de Granollers s'acomiadaren de Santa Eulària entre ostensible i sincer entusiasme.

Per al dia 11 d'abril es anuncia un acte similar a La Garriga, el qual ja s'obria clarament que haurà de aconseguir una importància remarcable.

DES DE LA CAPITAL FRANCESA

Paris es diverteix

Aquest article arribarà amb retràs. La meua voluntat era complir puntualment la promesa feta. Més, a voltes, malgrat el bon desig, hom pot pas assolir ço que voldria. Tart o aviat no vull deixar als llegidors de Foc Nou sense algunes impressions directament experimentades en les riberes del Sena.

* * *

Era el dia 14 de mars. París celebrava, després de cinc anys de guerra, la festa de Mi-Carême. Les grans avingudes i els boulevards curulls de gent que s'agitava en totes direccions oferien un aspecte grandios i inusitat. Qui no coneix París no pot capir ço que és el mateix París en plena animació o efervecència. I és perquè la *villa lumière*—que are, dit sigui de pas, resta a les fosques des de les 10 de la vetlla—produceix l'efecte de que no és possible ja que circuli i tranziti més gent de la molta que normalment hi ha, doncs, malgrat això, jo hi he vist una multitud superior a la capacitat del carrer.

En aquell dia excepcional París vestia gala després de les tristors immenses de la guerra. L'espectacle que produïa era emocionant i corprenedor. Des del balcó del Hotel — mirador esplendit bastit a gran altura — la gernació que omplia el boulevard produïa l'aspecte fantàstic d'un riu de carn humana. Milers de persones devallant per un costat i per l'altre, tots somrients, alegres, setisfets, fruien a son pler, de la grandiosa festa carnavalesca. I sorgint com per màgic encant, are a un lloc are a l'altre, pierrots, colombines, boxeadors, alsacians, charlots, marquesos, caricatures originalíssimes de personatges polítics, holandesos, figures alegòriques, destacaven en el lluminós conjunt els tons aguts dels seus trajos virolats.

Are, se formaba una sardana ballada vertiginosament al volt d'una seriosa dama que volia creuar el boulevard amb la seva filla. I al cap d'un segon aquella mateixa dama aplaudia frenèticament als alegres comparses, o ad-huc saltava amb ells al compàs d'un ritme cordial i democràtic.